

Розділ перший

Боги милосердні, на вулицях цього недокоролівства панувало справжнісіньке пекло.

Чи так, либонь, просто здавалося, адже Селена Сардотін від самого ранку нудилась на покоті теракотового даху, затуляючи рукою очі проти палючого сонця. Почувалася отим коржиком, котрі лишають готуватися на підвіконні найбідніші з-поміж містян, не спроможні справити собі звичайну пічку.

І — о боги! — їй достоту остогиділи ті коржики, що називалися тут *тегія*. Аж приївся хрускіт і цибулевий присмак, якого годі було позбутися навіть після кількох кухлів води.

Зрештою, вона майже два тижні тому прибула до Вендліну й замешкала у Варесі, його столиці, як і наказав його величність, володар земель, король Адарлену, і відтоді той харч був єдиним, на що в неї ставало грошей.

Щойно гаманець спорожнів, Селена перебивалася *тегією* і вином, цуплячи те добро з возів торговців. Саме тоді роздивилася укріплені мури королівського замку, елітні загони вартових, котрі його охороняли, а також гордо здійснені в сухому гарячому повітрі кобальтові стяги — отоді й вирішила *не вбивати* своєї цілі.

Отож крадена *тегія* давала їй змогу животіти... як і вино. Кислюче червоне вино з тутешніх виноградників. Коли покуштувала його вперше, то лиш прополоскала ним рота й виплюнула, таке-бо було бридке. А із часом вона призвичаїлася, надто коли втратила інтерес і смак до всього на світі.

Нишпорячи рукою по теракотовій черепиці, хотіла намацати глиняний глек із вином, який заховала тут зранку. Лапаючи порожню поверхню, збагнула...

І вилаялася. Дідько, куди поділося її вино?

Перед очима захитався світ, коли Селена сперлася на лікті, ще й засліпливе сонце вдарило в обличчя. У височині кружляли птахи, котрі тримались якнайдалі від білохвостого яструба, що цілий ранок сидів непорушно поблизу, на димарі, і сподівався вполювати собі обід. Унизу простягалася строката ринкова вулиця, у гаморі якої все змішалось: звуки й барви, лемент віслюків і закликання крамарів, розмаїте за фасоном і кроєм вбрання, місцеве й заморське, стукотіння коліс об бруківку. Та куди, власне, поділося...

А от і вино. Сховала під однією із черепиць, аби не нагрівалося. Поклала його там кілька годин тому, щойно видерлася на дах високої будівлі, щоб мати ліпший огляд на периметр замкових мурів, які здіймалися до неба за два квартали звідси. Принаймні це формальна версія, якою вона себе переконувала. Дарма що сама залюбки розпласталася б десь у затінку. Утім де його нині шукати під цим палючим сонцем Вендліну?

Селена ковтнула з глека — чи бодай спробувала ковтнути. Глек виявився порожнім, що й добре, адже, лишенько, у голові й без того вже паморочилося. Вона потребувала води й дрібки *тегії*. Напевно, іще чогось

для розбитої губи й подертої вилиці — наслідків учорашньої сутички в місцевій *таверні*.

Застогнавши, Селена перевернулася на живіт, щоб оглянути вулицю. Уже в обличчя впізнавала гвардійців, — за їхніми рисами та зброєю, — так само як і вартових на мурах замку. Вивчила напам'ять розклад їхніх чергувань і знала, хто й коли відчиняє три масивні брами, що ведуть до замку. Що сказати, Ешривери та їхні предки понад усе цінували безпеку.

Спливло вже десять днів, відтоді як Селена висадилася на узбережжі Вареса. Не те щоб їй аж кортіло прикінчити свою ціль. Просто столиця була до біса велика, тут неабияк зручно уникати службовців, аби не реєструватися в їхній надто великодушній програмі з пошуку роботи. Тижнями в морі Селена тільки те й робила, що валялася на вузькій лаві тісної каютки чи мало не побожно гострила зброю, тож дорога до столиці видалася їй гарним приводом розім'ятися.

«Ти — звичайнісінька боягузка», — промовила до неї Негімія.

Кожнісінький звук точильного каменя відлунював тими словами. «Боягузка, боягузка...» Слова, котрі переслідували її навіть через океан.

Вона заприсяглася звільнити Ілвей. Тому поміж нападами відчаю та люті, поміж горюванням і роздумами про Кейола, Вірдові ключі та все, що лишила в минулому або втратила, Селена вирішила дотримуватися одного плану, щойно ступила на берег в Адарлені. Хоч яким божевільним і сумнівним був той план: звільнити уярмлене королівство, знайти й знищити Вірдові ключі, що їх застосував король Адарлену задля розбудови своєї жорстокої імперії. Якщо буде така потреба, вона радо знищить і себе саму.

Тільки себе й тільки його. Саме так, як має бути. Жодної іншої втрати — жодної іншої душі не можна заплямувати, окрім її власної. Тільки чудовиську до снаги вбити інше чудовисько.

Якщо вона опинилася тут через Кейолові недоречні добрі наміри, то принаймні дістане такі потрібні їй відповіді. Лиш одна людина в Ерілеї була свідком того, як Вірдові ключі загарбала раса демонів-завойовників і спотворила їх, виготовивши три інструменти — такі потужні, аж довелося приховати від усіх на тисячоліття, майже стерти згадки про них. Мейв, королева народу фе. Вона знала все — і цілком природно, адже була стара, як сама земля.

Перший крок її наївного й дурного плану був простий: знайти Мейв і дізнатися в неї, як знищити Вірдові ключі, відтак повернутися до Адарлену.

То було найменше, що вона могла вдіяти. Для Негімії... і для багатьох інших людей. Від неї самої вже нічого не зосталося. Самі попіл і пустка, а ще непорушна обіцянка, яку вона затаврувала на собі, — обіцянка подрузі, яка побачила її справжню.

Коли вони швартувалися в найбільшому порту Вендліну, Селена захоплено спостерігала за дотриманням усіх пересторог на судні: дочекалися безмісячної ночі, сховали її разом з іншими адарленськими жінками в камбузі, підпливали секретними проходами крізь бар'єрні рифи. То було цілком слушно, адже рифи є головною обороною від адарленських легіонів.

Це теж становило частину її місії тут як королівської оборонниці.

Ще одне завдання, що жевріло в підсвідомості, — знайти спосіб урятувати Кейола й родину Негімії від

гніву короля. Він присягнувся вбити їх, якщо вона провалить місію: не принесе йому планів оборони Вендліну й не вб'є їхніх короля та принца під час цьогорічного балу Сонцестояння. Однак довелося відкинути всі ці думки, щойно корабель пришвартували і адарленських біженок вивели на берег, щоб оформити документи.

Чимало жінок було зранено зовні та всередині: в очах відбито злигодні, що випали на їхню долю в Адарлені. Тож навіть коли Селена злиняла з корабля посеред метушні, поки вони швартувалися, вона з навколишніх дахів спостерігала, як цих жінок вели до будівлі, де їм мали зарадити, знайти домівки й роботу. А втім, влада Вендліну могла згодом вирядити їх у тихі міські закапелки і далі чинити з ними як заманеться. Продати, познущатися, викинути на вулицю. Вони-бо біженки, небажані, безправні й безголосі.

А лишилася вона не через свої нав'язливі думки. Ні. Через те що Негімія лишилася б, аби переконатися, що жінкам нічого не загрожує. Коли Селена усвідомила це й упевнилася, що із жінками все гаразд, то вирушила до столиці. Розвідати, як проникнути до замку, було лише спробою відволіктися, поки вона вирішувала, як утілити в життя перші кроки свого плану. Наразі вона силкувалася позбутися думок про Негімію.

Усе було добре. Непогано й неважко. Селена ховалася в перелісках і хлівах, що траплялися мимохідь, у такий спосіб поволі пересуваючись, тихо, мов тінь.

Вендлін. Край міфів і чудовиськ — ожилих легенд і кошмарів.

Королівство було розлогим простором, де чергувалися теплий ринистий пісок і густі ліси, які щодалі від берега густішали й зеленішали, у глибині континенту

здіймалися пагорбами, подекуди навіть гостроверхими горами. Узбережжя та земля навколо столиці були сухими — сонячні промені випалили все, окрім найвитриваліших рослин. Це дуже контрастувало із сирою та морозною імперією, звідки прибула Селена.

Край добробуту й можливостей, де не мали звички прибирати до рук усе, що погано лежить, не замикали дверей, а люди всміхались одне одному посеред вулиці. Дарма що Селену не надто хвилювало, чи перехожі привітні до неї. Геть не хвилювало. Що довше лишалася тут, то менше її хвилювало бодай щось. Хай якою цілеспрямованістю, хай якою люттяю та почуттями *повнилася* її душа перед від'їздом з Адарлену — нині вони стихнули, поглинуті пустою, яка точила Селенину душу.

Минуло ще чотири дні, і вона потрапила до величної столиці, збудованої на схилах гір. Варес — місто, де народилася її мати, буйне серце всього королівства.

Попри те що Варес здавався чистішим за Ріфтголд і все його добро було справедливо розподілено між різними верствами, — це все-таки столиця. У столицях трапляються і нетрі, і брудні підворіття, і повії, і шахраї. Знайти це все нескладно.

На вулиці внизу трое вартових, котрі охороняли ринок, вели між собою розмову. Селена підперла руками підборіддя. Подібно до кожного гвардійця в королівстві, ці трое мали легкий обладунок і добряче озброєння.

Подейкували, буцімто вендлінських вояків муштрували фе — так, аби ті ставали безжальні, кмітливі й меткі. Селені, однак, не кортіло пересвідчуватися, чи це правда, на те вона мала з десяток причин. Вони достоту були значно спостережливіші, як порівняти з пересічною вартою Ріфтголда, хай навіть досі не зауважили асасинку

поміж містян. Утім Селена знала: єдина людина, якій вона загрожує, — вона сама.

Вона щодня пеклася на сонці й, коли випадала нагода, милася в міському фонтані. А проте, ще й досі відчувала на собі кров Арчера Фінна. Уїлася в шкіру та волосся. Навіть крізь постійний шум і гамір Вареса їй досі вчувався Арчерів стогін тієї миті, коли вона розпанахала його тіло в замковому тунелі. Вино й спека не стирали з пам'яті виразу жахиття на Кейоловому лиці, коли той дізнався про її походження — фе, а також про незбагненну силу, яка легко могла знищити й саму асасинку, і про те, якою порожньою та темною була її душа насправді.

Нерідко міркувала про те, чи розгадав він загадку, яку вона загадала в порту Ріфтголда. Чи дізнався він правду. Не дозволяла собі забагато про це міркувати. Нині не час думати ні про Кейола, ані про правду, ані про все інше, що так спустошило та зморило Селенину душу.

Злегка торкнувшись розсіченої губи, вона насупилася, спостерігаючи за вартовими на ринку. Невинний рух власного тіла завдав іще дужчого болю. Вона заслужила на той удар у вчорашній сутичці. Сама-таки все спровокувала: загилила поміж ніг незнайомому чолові'язі, а коли той оклигав від болю, то аж нетямився від люті. Ще якусь мить спостерігала за вартовими, вільно опустивши руку. Вони не вимагали хабарів у крамарів, не залякували й не погрожували, як це часто бувало в Ріфтголді. Усі службовці й вояки, які їй досі тут траплялися, були як один... нормальні.

Те саме можна сказати про Гелана Ешривера, принца-наступника Вендліну.

У Селені розбурхалося щось, що скидалося на роздратування, і вона на мить висолопила язика. То був